

Usnesení z 12.10.1993:

Neznalost jazyka, v němž se notářský zápis sepisuje, není nemožností psaní nebo čtení, které má na mysli § 67 odst. 2 NotŘ. Celý § 67 NotŘ upravuje postup při sepisování notářského zápisu, je-li účastník hluchý nebo němý. Proto je nutno § 67 odst. 2 NotŘ o přibírání důvěrníka vykládat ve spojení s ustanovením § 67 odst. 1 takto: Důvěrník se přibírá jen, je-li účastník hluchý nebo němý a nemůže číst nebo psát. Nezná-li účastník jazyk, v němž se notářský zápis sepisuje (není vždy český jazyk – § 58 NotŘ), je nutno přibrat tlumočníka (§ 69 odst. 1). Z věty druhé § 69 odst. 3 vyplývá, že tlumočnickem musí být vždy soudní tlumočník (úřední razítko tlumočníka). Notář může upustit od přibrání soudního tlumočníka jen, jestliže on sám, nebo jeho pracovník zná jazyk, v němž jedná účastník, v takovém rozsahu, že je účastníku schopen přetlumočit obsah notářského zápisu (§ 69 odst. 3 věta první). Nezná-li notář nebo pracovník jazyk, v němž jedná účastník, a nepřibere-li k sepsání notářského zápisu soudního tlumočníka, není splněna náležitost stanovená pro tuto listinu zákonem, a tedy se nejedná o notářský zápis a veřejnou listinu (§ 6 NotŘ) se všemi z toho vyplývajícími důsledky. Ustanovení § 67 odst. 2 o důvěrníkovi nelze ve spojení s ustanovením § 69 použít.